

*Het dorp
van*

**TWEEDE
KANSEN**

GINA HOLLANDS

ISBN 9789403909943

NUR 343

Oorspronkelijke titel: *Little Village of Second Chances*

Copyright © 2021. **LITTLE VILLAGE OF SECOND CHANCES. GINA HOLLANDS**

The moral rights of the author have been asserted.

©2026 voor de Nederlandse taal: Dutch Venture Publishing

Omslagontwerp: German Creative

Omslagfoto: Depositphotos

Vertaling: Nikki GrevelingRedactie: Roos Griffioen

Tweede Lezing: Suzanne Verheem-Kwak

Niets uit deze uitgave mag gebruikt worden voor het trainen van AI, openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever. Dit boek is een werk van fictie. Alle namen, plaatsen en gebeurtenissen kwamen tot stand door de verbeelding van de auteur, of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met een bestaand persoon, dood of levend, berust op louter toeval.

Voor mijn moeder, Janet Harrison

Hoofdstuk 1

Sarah staarde naar de loop van het zwarte pistool, haar voeten stevig op de grond geplant. *Ik zou de deur in zijn gezicht dicht kunnen slaan. Maar stel dat hij de trekker overhaalt voordat ik dat kan doen? Nee. Blijf waar je bent. Blijf kalm.*

Langzaam hield ze haar handen in de lucht. ‘W-wat wil je? Er ligt niks van waarde hier. Pak maar wat je wilt en laat me met rust.’

De man fronste.

Ze keek over de loop van het pistool naar zijn gezicht. Hij zag er verweerd uit, sjofel zelfs. Ja, hij kon wel een opknopbeurt gebruiken. *Misschien moet ik hem even goed bekijken, voor het geval dat ik lang genoeg blijf leven om de politie een omschrijving van hem te geven.* Dat idee zorgde ervoor dat ze hard slikte en focuste.

Bruin haar, slordig. Bruine ogen. Wacht, geen bruine, maar blauwe, zo donker dat je het verschil bijna niet zou zien. Gezichtsbehang. Te veel gezichtsbehang, nu ze erover nadacht. Een oude trui die zijn beste tijd had gehad. Het leek alsof hij in een veld had liggen rollen. Een grote, grote man. Met kop en schouders kwam hij boven haar één meter zeventenzestig uit. Hij was zo lang dat ze haar

hoofd naar achteren moest houden en haar ogen moest samenknijpen tegen de winterzon om hem goed te bekijken.

Toen zag ze dat hij niet zo oud was als ze eerst had gedacht. Hooguit tien jaar ouder dan zij en zij was vijfentwintig. Diepe lijnen op zijn voorhoofd gaven je het idee dat hij veel ouder zou zijn, maar de huid van zijn wangen was glad.

Zijn gezicht was gebruind, ook al was het januari en ijskoud. Witte lijnen waren als zonnestraaltjes in zijn ooghoeken te zien, het bewijs dat hij ooit veel gelachen moest hebben. Maar aan de gemene blik in zijn ogen te zien, kon ze zich dat niet voorstellen. Hij lachte nu zeker niet.

‘Pak wat ik maar wil? Waar heb je het over?’

Hij had een apart accent. Schots? Ze dacht goed na. Iers, dat was het. Dat moest ze niet vergeten voor als ze een verklaring zou afleggen. *God, laat me leven om dat te doen.*

Ze had de ketting van de deur in het slot moeten houden toen ze hoorde dat er geklopt werd, in plaats van de deur zo open te gooien om haar nieuwe bezoeker te verwelkomen. Wat fijn, die wijsheid die achteraf kwam.

Voorzichtig liet ze haar armen zakken, pakte ze de deurklink vast en zette een stap achteruit. ‘Nou, als je hier niet bent om van me te stelen. Wat wil je dan wel?’ Zodra ze die woorden had gezegd, werd ze overvallen door het besef. *Hij gaat me aanvallen!*

Plotseling gooide ze de deur met kracht dicht, maar tot haar schrik raakte de deur iets hard op de vloer en zwaaide die weer open. Ze hield net op tijd haar handen voor zich uit om te voorkomen dat de zware deur haar gezicht zou raken, waarna ze omlaag keek naar een van zijn enorme, vieze laarzen op de drempel.

Dat was het dan. Het was gedaan met haar. Ze gilte het uit.

‘Rustig aan.’ Zijn stem klonk laag en ruw. Hij stak een arm naar haar uit.

Ze wapperde met haar armen om hem weg te jagen. ‘Nee, nee, raak me niet aan. Laat me met rust!’ Bloed stroomde naar haar hoofd terwijl ze de krantenartikelen al voor zich zag van een vrouw die in haar eigen deuropening was vermoord. ‘Niet schieten!’

‘Schieten?’ Hij trok zijn wenkbrauwen op en deed een stap achteruit.

Met zijn voet uit de weg lukte het haar misschien om de deur dicht te doen. Ze dook naar voren.

‘Het is geen pistool. Het is een snelheidsmeter,’ zei hij, zijn stem veel te kalm voor iemand met een wapen.

Ze stopte, haar handen boven de deurklink hangend. ‘Wat?’

Hij draaide het zwarte apparaat in zijn hand om en wees met zijn vinger naar het digitale scherm. ‘Vijfenvijftig kilometer per uur. De maximumsnelheid is vijftig. Je ging te snel en overtrad de wet.’

Ze stuurde haar blik naar hem en knipperde meerdere keren met haar ogen. Haar hart bonste nog steeds als een sloophamer. ‘Sorry, is dit een of andere grap?’

Hij kneep zijn ogen samen en snauwde: ‘Het is niet grappig om andere levens in gevaar te brengen.’

Ze zette haar handen op haar heupen. ‘En het is niet grappig om iemand de schrik van haar leven te geven.’

Hij liet het apparaat naast zijn riem hangen, zijn beide handen er losjes op gehouden. Zelfs door zijn dikke wollen trui kon ze de lijnen van zijn gespierde armen zien. Ze waren niet het soort spieren die je kreeg door naar de sportschool te gaan, maar juist van hard, fysiek werken.

‘Hoe denk je dat ik iemand met een Velocity Radar 360 vermoord?’ vroeg hij.

Ze sloot haar ogen en haalde diep adem, waarna ze de lucht langzaam weer uitblies om zichzelf te kalmeren. Ze kon niet geloven wat ze hoorde. ‘Wacht even...’ Ze drukte haar vingers tegen haar slaap en lachte humorloos. ‘Dus als ik het goed heb, ben ik hier dertig minuten geleden komen wonen en mijn eerste bezoeker is een man die een wapen op me richt en me ervan beschuldigt dat ik te hard reed.’

‘Je reed ook te hard.’

‘Wat heeft mijn rijgedrag in hemelsnaam met jou te maken?’

Een schaduw viel over zijn gezicht. ‘Ik probeer dit dorp een veiligere plek te maken om te wonen.’

Ze knarste met haar tanden. ‘Ik reed maar vijfenvijftig kilometer per uur. Dat is niet bepaald op het niveau van Lewis Hamilton, of wel?’

Hij kreeg een donkere blik in zijn ogen. ‘Ja, nou, het lijkt misschien niet veel voor jou, maar als je hebt gezien wat ik heb gezien, dan realiseer je je wel dat vijf kilometer per uur al het verschil kan maken.’ Hij klemde zijn kaken op elkaar en leek recht door haar heen te kijken.

De intensiteit van zijn blik kwam als een schok voor haar en terwijl zijn woorden tot haar doordrongen, hield ze zich in om hem een tweede keer ervan te beschuldigen zich met haar leven te bemoeien. *Wat was hij, een ambulancebroeder?* Als dat het geval was, dan was ze misschien een beetje hard geweest. Hij had waarschijnlijk genoeg ongelukken meegemaakt. Geen wonder dat dit zo’n gevoelig onderwerp voor hem was.

Maar was hij wel een ambulancebroeder? Ze kon zich niet voorstellen dat hij überhaupt zachtaardig kon zijn. En, ze liet haar blik over zijn figuur glijden, je kreeg zeker niet zo’n gespierd lichaam door in een ambulance te rijden. Zijn lichaamsbouw leek eerder op dat van een bouwvakker die de hele ochtend een kruiwagen door de modder had geduwd.

‘Oké, luister, het spijt me dat ik te snel reed. Echt waar. Normaal gesproken ben ik heel voorzichtig op de weg, ik heb...’ Ze hield snel haar mond. Wat wilde ze hem vertellen? Dat ze veel aan haar hoofd had? Dat was nogal een understatement. En alsof het deze vreemde weldoener iets zou kunnen schelen wat er in haar leven gebeurde.

Ze maakte haar zin niet af en zuchtte. Dit was niet hoe ze zich haar eerste dag in het pittoreske dorp van Wetherstone-on-Ouse had voorgesteld. Misschien wel een vriendelijke, oudere buur die langs zou komen met versgebakken cake als een welkomstcadeau, maar geen grote lomperik die haar rijgedrag zou bekritisieren.

Ook al lag Wetherstone minder dan vijftien kilometer van York vandaan, met de landweggetjes, schattige huisjes met rieten daken en een middeleeuwse pub, leek het dorpje in een uithoek te liggen. Goddank. Ze moest weg uit York. Ze had niet veel langer vol kunnen houden. Niet na alles wat er was gebeurd.

‘Oké.’ Zijn ruwe stem herinnerde haar eraan dat hij nog steeds voor haar deur stond. ‘Let er de volgende keer gewoon op.’

Het lef! Ze had zich al verontschuldigd en nu dacht hij haar ook nog bevelen toe te roepen terwijl hij op háár stoep stond? ‘Heb je alle borden in het dorp niet gezien?’ vroeg ze. ‘Ze bouwen een nieuwe rondweg hier en die kan er niet vroeg genoeg komen als het betekent dat mensen zoals jij dan kunnen stoppen met het terroriseren van vrijgezelle vrouwen, door je te verstoppen in struiken en met je...’ Ze wees naar zijn wapen. ‘...Radar 360, of hoe je het ook noemt, naar ze te wijzen.’

Hij wreef met zijn hand over zijn gezicht. ‘Wat dit dorp nodig heeft, is in ieder geval niet een nieuwe weg waar bestuurders nog sneller kunnen rijden, maar een betere bewustwording van wat veilig is. Niet dat het het waard is om die rondweg te bespreken. De mensen hier zijn echt niet van plan om rustig toe te kijken terwijl hun huizen en bedrijven met de grond gelijk worden gemaakt, zodat een of ander bedrijf vijf kilometer aan teer erin kan gieten en nog een paar miljoen kan verdienen omdat ze van plan zijn nieuwe huizen aan de rand van de stad te bouwen.’

Ze keek weg, in de hoop dat haar ogen niks weggaven. ‘Luister, meneer...?’ Ze brak haar zin af en moedigde hem aan om haar woorden aan te vullen.

Zonder dat hij zijn naam gaf, trok hij een wenkbrauw op en bleef hij haar aankijken.

‘Nou, het zal wel. Dit is mijn eerste dag in mijn nieuwe huis. Ik had geen welkomstcomité verwacht, maar ook niet...’ Ze gebaarde naar hem. ‘Dit!’

Hij wees met een vinger naar haar. ‘Als je niet op je snelheid let en dit dorp niet met respect behandelt, dan ben ik niet de enige die je hier geen welkomstgevoel zal geven.’

Haar hart begon weer te bonzen, dit keer uit woede. ‘Als je niks aardigs te zeggen hebt, maak dan maar dat je wegkomt van mijn stoep met je snelheidspistool.’

Hij mompelde iets wat ze niet kon verstaan en liep weg, zijn zware laarzen knarsend op het grind. ‘Rustig rijden, mevrouw Pickering. Voordat jij of iemand anders gewond raakt.’ Hij zei die woorden zonder nog om te kijken.

Aangezien ze niet snel genoeg een weerwoord kon bedenken, stak ze haar tong naar zijn rug uit. Ze maakte aanstalten om de deur dicht te doen, maar bedacht zich toen iets, waarna ze weer naar buiten boog. ‘Wacht, hoe weet je mijn naam?’ Maar hij was weg.

Shay duwde zijn grote lichaam tegen de deur van de boerderij om hem te openen. Hij stapte de warme keuken binnen en werd begroet door een paar grote, bruine ogen. ‘Sorry, meisje. Ik wilde je niet bang maken. Ik ben gewoon bozer dan ik dacht door die vrouw die nu in Ouseside Cottage woont.’ Hij haalde een hand door zijn door de wind warrige haren en zuchtte toen hij klitten voelde.

Zijn bordercollie Bess kwam met een kwispelende staart naar hem toe en duwde haar natte neus in zijn handpalm. Hij kriebelde op haar kop en was niet voor de eerste keer dankbaar voor haar onvoorwaardelijke liefde.

Hij had Bess geadopteerd uit een plaatselijk dierenasiel, niet lang nadat hij naar Wetherstone was verhuisd. Een van zijn eerste klanten, Jane, die ook een vrijwilliger in het asiel bleek te zijn, had hem praktisch gesmeekt om een paar weken voor een jonge bordercollie te zorgen, totdat ze een familie voor de hond had gevonden. Jane had gedacht dat de McGillens boerderij de perfecte plek voor een zenuwachtige hond zou zijn, die erg slecht was behandeld, om zo weer zelfverzekerder te worden en haar vertrouwen in mensen op te bouwen.

Aangezien hij niet had gewild dat iemand, of iets, zijn rust zou verstoren, had Shay eerst geweigerd, maar toen Jane ineens onaangekondigd was komen opdagen bij de boerderij met een ondervoede, zielig uitziende Bess aan haar voeten, had hij geen nee kunnen zeggen. Hij kon zich haar grote, angstige, bruine ogen nog herinneren, waarmee ze hem met een combinatie van angst en hoop had aangekeken. Hij had haar willen aaien, maar ze had zich teruggetrokken, haar dunne pootjes trillend ondanks de zomerwarmte.

Jane had hem gewaarschuwd dat het misschien een tijdje zou duren voordat Bess naar hem toe zou komen, aangezien ze getraumatiseerd was door de mishandeling die ze had ondergaan, vooral met mannen in haar buurt. Jane had gelijk gehad. In het begin had Bess hem niet genoeg vertrouwd om hem in haar buurt te laten, laat staan om geaaid te worden. Hij kon er niet aan denken wat voor verschrikkingen zijn arme meid had meegemaakt en dat ze zo angstig was geweest.

Het bleek dat er maar weinig families op zoek waren naar een hondje in zo'n slechte staat en dat niet geaaid wilde worden. Toen er na drie maanden nog steeds niemand naar voren was gekomen die Bess wilde adopteren, had Shane aangeboden om haar te houden. Jane was dolblij om een goed huis voor de hond te hebben gevonden en Shay was dat, stilletjes, ook. Ook al had hij gedacht compleet alleen te willen zijn, nadat hij gewend was geraakt aan Bess' zenuwachtige, maar geruststellende aanwezigheid, stond het idee om alleen op de boerderij te zijn hem niet meer aan.

Op de dag dat hij Jane had verteld dat hij Bess zou houden, kwam het hondje naar hem toe, rook ze aan zijn been en liet ze hem haar aaien. Het was net alsof ze had geweten dat ze eindelijk iemand had gevonden die van haar hield. Sindsdien was ze zijn beste maatje geworden. Zijn enige maatje tegenwoordig.

Waren relaties met mensen ook maar zo makkelijk. Die gedachte bracht hem terug naar de nieuwste inwoner van Wetherstone en zijn hart zakte zowat op de tegels van de keuken. Met haar grote, blauwe ogen, mooie huid en sproetjes kwam Sarah Pickering onschuldig over. 'Waarschijnlijk komt ze rechtstreeks uit de stad en denkt ze dat het leven op het platteland een heerlijk bestaan is,' zei hij tegen zichzelf. *Wat kan uiterlijk toch misleidend zijn.* Hij schudde zijn hoofd en duwde het beeld van haar engelachtige gezicht weg.

Hij ging op de vloer zitten en leunde tegen de AGA aan. De warmte van de metalen deur drong in zijn rug. Hij sloot zijn ogen en de spanning verdween uit zijn schouderbladen. 'Heb ik iets gemist terwijl ik weg was, Bess?' Hij wreef over

haar zachte oren en ze gaapte, waarna ze haar hoofd op zijn been liet vallen. ‘Nee, dat dacht ik al.’

Zijn blik viel op een bruin pakketje op de keukentafel. ‘Hè, ik was vergeten om dat mee te nemen naar de cottage.’ Hij duwde Bess zachtjes opzij, stond op en liep naar de tafel toe. Hij las de zwarte tekst op het pakket. ‘Mevrouw Sarah Pickering, Ouseside Cottage. Ik kan daar niet weer heen gaan, of wel soms, meisje? Niet nu ik haar net zo bang heb gemaakt.’

Hij haalde een hand over de ruwe haartjes op zijn kin en realiseerde zich toen pas hoe erg die getrimd moesten worden. Tegenwoordig gaf hij niet veel om hoe hij eruitzag. *Ik zag er waarschijnlijk uit als een barbaar op haar stoep.* Ondanks zijn irritatie door haar onverantwoorde rijgedrag, voelde hij zich schuldig. Door haar ogen was hij waarschijnlijk dreigend overgekomen; een ongekamde vreemde die haar op haar eigen stoep lastigviel.

Hij wierp een blik op Bess. Soms wenste hij dat ze kon terugpraten en hem kon vertellen wat hij moest doen. In hemelsnaam, waarschijnlijk dacht zij beter na dan hij de helft van de tijd. Zijn zwart-witte kameraad liet zich op de vloer zakken.

‘Nee, je hebt gelijk. Waarom voel ik me schuldig terwijl zij degene was die fout zat?’

De hond draaide haar hoofd en likte aan haar lippen.

‘Het is oké, ik begrijp het. Je maakt je meer zorgen om jouw maag dan om mijn relatie met mijn nieuwe buur. Geen zorgen, ik ben je eten niet vergeten. Ik zal er meteen aan beginnen nadat ik naar het postkantoor ben geweest. Ik moet even mijn hoofd leegmaken na mijn eerste ontmoeting met de niet zo charmante mevrouw Pickering.’

Hij stak het pakketje onder zijn arm en zag toen een witte envelop op tafel liggen die hem eerder niet was opgevallen. ‘Wat is dit?’ De envelop had waarschijnlijk onder het pakket gelegen. Hij legde het pakketje weer neer op tafel, trok een stoel naar achteren en ging zitten. ‘Dit kan maar beter niet nog een...’ Hij pakte de envelop op en draaide hem om. Hij zag er officieel uit, net als de

andere, en had dezelfde postzegel van York City. Met één vinger scheurde hij de envelop open en haalde hij een wit vel eruit.

Zijn blik gleed over de woorden en hij sloeg met zijn vuist op tafel, waardoor Bess schrok. ‘Denken ze dat ze me meer geld kunnen bieden en dat ik dan wel toegeef? Ik heb al vier keer geweigerd!’

Hij staaarde naar het bedrag op het papier. Dat was bijna het dubbele van wat de boerderij waard was. Geen wonder dat sommige lokale mensen zich gewonnen gaven. En hoe kon hij ze dat kwalijk nemen? Hij had het geld niet nodig, maar dat gold niet voor iedereen. Tot nu toe had niemand in het dorp het aanbod aangenomen dat LJ Networks ze had gedaan om hun land te kopen en om zo de stad zijn gang te laten gaan om de rondweg door het dorp te bouwen, waar nu hun huizen en bedrijven lagen. Maar ze boden steeds meer geld en hij had al gehoord dat sommigen aan het twijfelen waren.

Toen de eerste brieven op hun deurmatten waren gevallen, waren alle bewoners samengekomen om tegen het plan voor de nieuwe weg te protesteren. Ze waren net zo onbuigzaam als hij: niemand zou zo over hun leven heen walsen, maar nu dat er veel meer op het spel lag...

Een nieuw begin met genoeg geld konden veel inwoners wel gebruiken. Hij niet. Het had hem al zijn kracht gekost om zichzelf uit de put te trekken en om een nieuw leven voor zichzelf op te bouwen in Wetherstone. Hij zou het niet overleven om weer te moeten verhuizen, niet na alles wat hij had meegemaakt. Hij moest vechten. Al was het maar voor Clodagh.

Hij kneep zijn ogen dicht en probeerde Clodagh voor zich te zien, maar na vijf jaar vervaagde dat beeld. Soms, terwijl hij in slaap viel, dacht hij haar stem te horen, net alsof ze direct naast hem lag. Op andere momenten, zoals vandaag als hij haar voor zich probeerde te zien, zag hij alleen maar een wazige voorstelling van haar gezicht. Een stille voorstelling, want hij kon zich bijna niet meer herinneren hoe haar stem klonk. In zijn hoofd zag hij haar lippen wel bewegen, maar zijn oren waren doof voor haar woorden.

God mocht weten dat het niet bepaald vlekkeloos tussen ze was gegaan, echt niet. Om de een of andere reden maakte dat wat er was gebeurd nog lastiger. Als hij een betere man was geweest, een lievere, die begripvoller was, romantischer, meer... Gewoon meer, dan zou er misschien niks zijn gebeurd. Misschien zou hij dan zijn gezin nog hebben, nog contact met zijn schoonouders hebben, die als een vader en moeder voor hem waren toen zijn eigen ouders waren overleden, en zou hij nog in Ierland wonen. Misschien zou hij dan nog wat respect voor zichzelf hebben gehad.

‘Clodagh,’ fluisterde hij. ‘Geef me de kracht om verder te vechten. Voor jou. En Elsie.’ Bij het geluid van zijn eigen stem die haar naam zei, opende hij zijn ogen. *Nee. Denk niet aan Elsie.* Er was vandaag geen plek meer voor nog meer duistere gedachten.

Hij stond op, waardoor de houten stoel naar achteren vloog. Zonder die op te rapen, pakte hij het pakket op van tafel en liep hij naar de deur.

Sarah sloot de deur en staaarde naar de kartonnen doos die ze net had willen leeghalen voordat ze onverwachts bezoek had gehad. ‘Argh!’ riep ze in de stille gang.

Voordat die chagrijnige reus op haar stoep had gestaan, had ze niet zo opgekeken tegen het uitpakken. Maar nu was ze doodop. Hun verhitte gesprek had alle energie uit haar getrokken. Ze kreeg het beeld van hem maar niet uit haar hoofd, fronsend en boos kijkend. Er was iets aan de manier waarop hij recht door haar heen had gekeken toen hij had verteld wat hij had gezien, waardoor er een rilling door haar rug ging.

Ze sloeg haar armen over elkaar voor haar borst en wreef over haar bovenarmen. ‘Waarschijnlijk heb ik het gewoon koud.’ Ze had de kans nog niet gehad om te ontdekken hoe de gasverwarming in haar nieuwe cottage werkte en de temperatuur kon niet hoger zijn dan drie graden, binnen en buiten. De instructies die voor haar waren achtergelaten hadden niet geholpen. Ze had net een nummer voor een loodgieter willen opzoeken toen ze zo onbeleefd werd gestoord door die verschrikkelijke man.

‘O, hallo, Clive. Heb je de nieuwe omgeving al verkend?’ Ze boog voorover en stak haar hand uit. De oranje kater liep op haar af, met zijn witte pootjes tikkend op de houten vloer. Hij duwde zijn kop tegen haar arm en spinde toen ze hem aaide.

‘Ik ben blij dat ik jou heb om van te houden,’ zei ze. De zachte vacht van Clive tegen haar huid verdrong meteen de pijn die in haar slaap was begonnen te bonzen. ‘Hopelijk zien we die verschrikkelijke man niet snel weer.’

Clive hield zijn hoofd schuin alsof hij echt naar haar luisterde. Ze lachte. ‘Weet je, soms voelt het alsof jij de enige bent die me echt begrijpt.’

Hij legde een wit pootje op haar arm.

‘We knuffelen later wel voor de tv, dat beloof ik, maar voor nu,’ ze keek naar de kartonnen doos, ‘moet ik echt iets nuttigs gaan doen.’

Ze trok haar arm onder Clives poot vandaan, waarbij ze erop lette dat zijn nagels haar niet krabden, en stak haar handen in de gaten aan de zijkanten van de doos. Ze kreunde toen ze de zware doos optilde. ‘Kom, Clive. Waarom hou je me niet gezelschap?’ Hij keek naar haar op en zijn snorharen bewogen alsof hij over haar vraag nadacht. Toen dook hij de tegenovergestelde richting in.

‘Nou, nu weet ik tenminste waar ik sta.’ Met haar knie duwde ze de doos omhoog tot haar borst. ‘Maar als ik jou was, zou ik niet vergeten wie je te eten geeft!’

Met moeite liep ze naar de woonkamer, die op een stoel, een ladekast en een tv na leeg was. Niet dat dat uitmaakte. Ze zou hier maar drie maanden zijn voordat haar aandeel in de nieuwe rondweg klaar zou zijn en dan zou ze verdergaan naar het volgende project.

Ze had Duncan, haar baas bij LJ Networks, praktisch gesmeekt om haar naar de locatie zelf toe te sturen. Eerst had hij getwijfeld. Ze had vijf jaar op kantoor gezeten en hij was op haar gaan rekenen om alles geordend te houden, maar ze had erop gestaan en ze kon nogal overtuigend zijn als ze iets belangrijk vond. En voor deze baan had ze heel erg overtuigend moeten zijn.

De middeleeuwse gebouwen en smalle kiezelstenen straatjes van York, waar ze altijd van had gehouden, waren op haar afgekomen. Steeds dichterbij haar toe, totdat ze geen adem meer kreeg. Het was niet de stad zelf, dat wist ze wel, maar wat er hier was gebeurd. Wat ze had laten gebeuren. Het enige waar ze nog voor kon leven, was haar baan dus kon ze zich maar beter met heel haar wezen daarop focussen.

Haar armen trilden lichtjes door het gewicht en ze liet de doos op de vloer zakken. Ze opende de doos en de muffe geur kwam haar tegemoet, voordat ze erin keek. Toen ze de spulletjes zag liggen, moest ze hard slikken en snel knipperen. Ze wilde niet huilen. Haar verhuizing naar Wetherstone had een nieuw begin moeten zijn, niet alleen een nieuwe plek om zich ellendig te voelen. Zo had ze zich al genoeg gevoeld.

In de doos glinsterde het zilveren sluitinkje van de vintage crèmekleurige juwelendoos in het licht. Terwijl ze de doos aanraakte, verscheen er een reeks herinneringen achter haar ogen. Haar moeders stralende lach terwijl Sarah het prachtige cadeau op haar zestiende verjaardag openmaakte... Het geluid van de zachte zwaai van het deksel toen ze hem opende en de verwondering in haar ogen gereflecteerd zag in het kleine spiegelkje... Stukken namaakjuwelen die op het tapijt van haar slaapkamervloer vielen toen het handvat brak toen ze de doos gehaast had opgepakt... Haar moeder die naar haar schreeuwde en haar smeekte om niet te gaan.

Ze snoof en blies haar adem uit. Geen tranen, vooral vandaag niet. Geen tranen.

Ze pakte de juwelendoos met beide handen op, aangezien ze het handvat nog niet had gemaakt, trok hem uit de kartonnen doos en zette hem opzij. Ze zag toen wat eronder had gelegen en haar adem stokte in haar keel. Voorzichtig pakte ze het op. Het was een strakke, paarse lijst met een foto erin. Het lijstje had jarenlang op haar kaptafel gestaan en elke keer als ze ernaar had gekeken, was er een grijns op haar gezicht verschenen, maar dit keer was dat niet het geval. Haar kin trilde alleen maar toen ze die niet stil kon houden.

Twee paar stralende, blauwe ogen keken haar aan. Ze was gek op deze foto. Door de foto realiseerde ze zich hoeveel ze op elkaar leken. Ze hield het fotolijstje strak tegen haar borst gedrukt, maar liet hem toen snel los, bang dat ze de foto erin zou kreuken. Ze hoopte dat ze op een dag weer naar de foto zou kunnen kijken en zou kunnen terugdenken aan de goede tijden, in plaats van hoe alles was geëindigd, wat precies was wat haar therapeut had gezegd dat ze moest proberen te doen en wat een van de redenen was waarom deze verhuizing naar Wetherstone op precies het juiste moment was gekomen.

Hoofdstuk 2

‘Ah, laat me raden. Ben jij toevallig Sarah Pickering?’

Sarah hield haar adem in terwijl de vrouw van middelbare leeftijd achter de balie van het postkantoor naar haar grijnsde. *Hoe weet iedereen hier wie ik ben?*

De vrouw begon te lachen alsof ze haar gedachten kon lezen. Ze was niet iemand die Sarah had verwacht te zien in een postkantoor van een dorp. Ze had kort, witblond haar dat warrig was gestyled en waarvan de puntjes felroze waren geverfd. Ze droeg een te grote, donzige, roze trui met glitters in dezelfde kleur als haar haren en ze had een klein diamanten knopje in haar neus.

‘Niet zo bezorgd kijken, liefje,’ zei de postkantoordame met een lokaal accent. ‘Iedereen kent iedereen in Wetherstone.’ Ze lachte weer, waardoor haar lange oorbellen begonnen te rinkelen. ‘Ik ben Barb trouwens.’ Ze stak haar hand uit. Grote zilveren ringen prijkten om haar vingers en haar nagels waren felroze gelakt, net zo glitterig als haar trui.

Sarah schudde haar hand. ‘Leuk je te ontmoeten. Ik ben Sarah Pickering.’ Ze glimlachte. ‘Maar dat wist je al.’

‘Ah ja, liefde. Dat komt omdat ik dit voor je heb.’ Barbs stem klonk gespannen terwijl ze naar een plank achter de toonbank reikte en een pakketje ingepakt in bruin papier tevoorschijn haalde. Ze legde het pakket op de toonbank. ‘Kijk,’ zei ze terwijl ze wees naar het label. ‘Mevrouw Sarah Pickering, Ouseside Cottage. Dat ben jij, vermoed ik?’

‘Ja, dat ben ik.’ Sarahs schouders ontspanden. Ze begon zich al af te vragen of de inwoners op de een of andere manier te horen hadden gekregen dat zij bij LJ Networks werkte. Duncan had haar gewaarschuwd dat ze haar misschien niet zo hartelijk zouden ontvangen als ze zich zouden realiseren wie ze was. Toentertijd had ze zijn zorgen weggewuifd. Zodra ze zouden horen hoeveel geld ze aangeboden kregen om hun huizen te verlaten, zouden ze helemaal voor de rondweg zijn.

Haar hart begon sneller te kloppen toen ze dacht aan de chagrijnige reus van eerder en zijn haat voor de rondweg. Haar reactie verbaasde haar. Ze was normaal gesproken niet iemand die zich veel zorgen maakte, maar iets aan hem zorgde ervoor dat haar hart tekeering. Woede, maakte ze zichzelf wijs. Ze kon maar beter opgelucht zijn dat haar emoties begonnen terug te keren. Ze had al weken niks gevoeld, niet sinds...

‘Gaat het wel, liefde?’

Barbs stem haalde haar terug naar het heden. De postkantoor dame leunde op de toonbank, met een frons op haar gezicht.

Sarah voelde haar wangen warm worden. ‘O ja, het gaat prima. Helemaal prima. Ik vroeg me alleen af waarom het pakket niet bij me thuis is bezorgd. Ik ben de hele dag al bezig met uitpakken.’

Barbs glimlach keerde terug. ‘George Davenport deelt hier al vijftig jaar de post uit. We zijn allemaal gek op hem, maar soms raakt hij een beetje in de war. Hij brengt meer post naar verkeerde adressen dan naar de goede.’ Ze klopte op het pakket. ‘Deze belandde bij de McGillens boerderij. Je kunt Shay bedanken dat het pakket veilig bij je is gekomen. Hij heeft het nog niet zo lang geleden hier afgeleverd.’

‘Shay?’

‘Shay McGillen. Je nieuwe buurman, nou ja, je dichtstbijzijnde buurman. Je huis ligt nogal uit de buurt, ook al is het bij een prachtige plek aan de rivier, maar technisch gezien woont Shay naast je. De McGillens boerderij is van hem.’

De McGillens boerderij stond bovenaan de lijst van LJ Networks, en dus ook bovenaan mijn lijst. ‘O. dat was aardig van hem. Ik vraag me af waarom hij dan het pakket hier heeft afgeleverd in plaats van bij me thuis. Dat zou dichterbij zijn geweest.’ Ze stelde zich een oude boer voor, die helemaal de heuvel af moest lopen met haar pakket en plotseling was ze hem erg dankbaar. Misschien was er dan tenminste één vriendelijke inwoner in dit dorp.

‘Vraag hem dat zelf maar, liefje.’ Barb keek over Sarahs schouder en knikte. ‘Daar komt hij aan.’

Het belletje boven de deur rinkelde om de komst van een nieuwe klant aan te geven. Sarah draaide zich glimlachend om, klaar om haar oude boer McGillen te ontmoeten, maar zodra ze dat warrige, bruine haar zag, de frons op zijn gezicht en zijn stoppelbaard, verdween haar lach.

‘Hé Shay, nu al terug? Ben je iets vergeten? We hadden het net over je. Dit is Sarah Pickering, de dame die net in Ouseside Cottage is gaan wonen. Je nieuwe buurvrouw.’

Sarahs mond werd meteen droog. Ze begreep nu waarom hij het pakket naar het postkantoor had gebracht in plaats van naar haar cottage. Om haar te vermijden. Hun eerste ontmoeting was al moeilijk genoeg geweest, hij kon dus niet ineens komen opdagen met een pakketje in zijn hand alsof er niks was gebeurd.

Shay liep naar Sarah toe en zonder haar kant op te kijken, legde een brood op de toonbank en gaf Barb wat muntgeld. ‘We hebben elkaar al ontmoet.’

Hij bewaart zijn botte gedrag dus niet alleen voor mij.

Barb bleef vrolijk tegen hem kletsen, waarbij ze zich niet bewust leek te zijn dat hij zich niet op zijn gemak voelde. Misschien waren de mensen hier het zo gewend dat hij onbeleefd was dat ze er niet meer over nadachten.

De ruimte voor de toonbank was smal en net groot genoeg voor twee normale mensen om te staan, laat staan een normale vrouw en iemand die net zo groot was als Goliath. Ze stond naast hem gepropt en had niet de ruimte om weg te stappen, waardoor ze haar armen strak tegen haar lichaam hield gedrukt en zichzelf zo klein mogelijk maakte, om langs hem heen te lopen. Zijn grote arm raakte de hare. Ondanks het koude weer droeg hij alleen een T-shirt. Er was geen teken van de wollen trui die hij eerder aan had gehad toen hij op haar stoep stond. Ze vroeg zich af wat er tussen haar bezoek en nu was gebeurd, waardoor hij de trui had uitgetrokken. Ondanks zijn ontbrekende trui leek de warmte van zijn lichaam in het hare te stralen, helemaal door haar jas en drie lagen kleding heen.

Barbs vriendelijke geklets vervaagde naar de achtergrond toen Sarah in haar eigen gedachten verzonken raakte. Het was geen goede start om erachter te komen dat de man bovenaan haar lijst dezelfde man was met wie ze zo'n aanvaring had gehad. En dat was nogal zwak uitgedrukt. Ze zou genoeg werk hebben als ze hem van gedachten moest laten veranderen.

Als iemand dat kan, dan kan jij het wel, Pickering. Ik reken op je. Ze kon bijna voorspellen wat Duncan zou zeggen als ze hem later vandaag zou bellen. Ze moest hem op de hoogte stellen van hoe haar verhuizing was verlopen en wat haar strategie zou zijn om de lokale inwoners te overtuigen van de rondweg. Een uitdaging die misschien lastiger zou zijn dan ze had gedacht.

Toen Barb gedag zei tegen Shay had Sarah nog niet door dat hij wegging, maar wel toen ze plotseling door kou werd omringd toen hij niet meer naast haar stond. Het belletje boven de deur rinkelde weer toen hij vertrok.

‘Een man van weinig woorden, of niet soms?’

‘O, let maar niet op hem, liefje. Hij heeft het niet altijd makkelijk gehad, die arme man, maar hij heeft een goed hart en dat is het belangrijkste. O, dat was ik bijna vergeten!’ Barb drukte haar handen tegen haar wangen.

‘Wat is er?’

‘De slager gaat op woensdag ’s middags dicht.’ Ze wierp een blik op haar horloge. ‘Dat is over vijftien minuten en ik kan het postkantoor niet onbewaakt

achterlaten.’ Ze wreef met haar hand over haar gezicht en friemelde met een van haar grote oorbellen. ‘O, laat ook maar zitten. Ik had mijn moeder beloofd dat ik een kilo gehakt langs zou brengen voor de *Shepherd’s pie*, maar ze zal het maar moeten doen met wat ze in de vriezer heeft liggen.’

Barbs betrokken gezicht ging Sarah aan het hart. Ze wist maar al te goed hoe het was om voor je moeder te zorgen, ook al had was dat in haar geval met name op emotioneel vlak. Ze wierp een snelle blik op haar horloge. Ze had wel tijd om te helpen. Bovendien zou ze zo een goed excuus hebben om de slager te ontmoeten, die zijn bedrijf zou moeten verplaatsen zodra het werk aan de rondweg zou beginnen.

‘Ik kan ook wel even voor je langsgaan, voordat ze dichtgaan?’

‘O nee, dat kan ik niet van je vragen, liefje. Ik weet zeker dat je genoeg dingen hebt te doen.’

‘Ik vind het echt niet erg,’ zei Sarah. ‘Ik wil niet dat je moeder teleurgesteld is. Als ze graag een *Shepherd’s pie* wil maken, dan moet dat ook kunnen.’

Barbs gelach weerklonk in de ruimte. ‘Nou, als je het echt niet erg vindt?’

‘Helemaal niet. Je zou me zelfs een plezier doen. Ik kan wel een reden gebruiken om het uitpakken nog wat langer uit te stellen. Dat is zulk saai werk!’

‘Fantastisch. Je bent een schat. Laat me even wat geld voor je pakken.’ Barb trok haar tas onder de toonbank vandaan en begon erin te zoeken. ‘Kom op, waar heb ik die portemonnee liggen? Ik weet dat hij hier in moet zitten.’ Ze haalde een pak zakdoekjes, twee lippenstiften, een klein notitieboekje en een tv-afstandsbediening eruit.

‘Eh, wat dacht je ervan dat we het geld regelen nadat ik het gehakt heb gehaald?’ stelde Sarah voor.

‘Ja, ja, goed idee.’ Barb begon alle spullen weer terug in haar tas te proppen. ‘Als je dat goed vindt. Anders zitten we hier de hele dag nog. Ik heb hier allemaal troepjes in zitten.’

‘Geen probleem,’ zei Sarah, die zich omdraaide. Ze had nog maar tien minuten. ‘Waar zit de slager?’